

men meddeles efterfølgende under hensyn til, at en lovliggørelse ville være uforholdsmæssig be- kostelig. Såfremt dispensationsmyndigheden på forhånd ville have tilladt byggeriet, har den pågældende ikke opnået en særlig økonomisk fordel frem for andre, og reaktionen over for den skete overtrædelse bør alene være en bødesag efter § 65. Denne forudsætning er udtrykt i motiverne til den gældende bestemmelse (Folketingstidende 1958-59, A, sp. 2525), men foreslås nu optaget i lovteksten i stk. 2.

Dernæst må det være en forudsætning, at der med overtrædelsen har været forbundet en økonomisk fordel, som ikke ville være opnået, hvis byggeforskrifterne var blevet fulgt. Der kan eksempelvis være opnået en besparelse i byggeomkostningerne ved anvendelse af ringere materialer end de foreskrevne, eller der kan være fremkommet en merværdi ved en anden eller mere intensiv benyttelse af ejendommen end den tilladte.

Derimod vil f. eks. dispensation til bibeholdelse af en bebyggelse, som er opført for nær naboskel, normalt ikke kunne betinges af et pengebeløb. Ved lovliggørelsen fritages ejeren ganske vist for udgiften ved at nedrive ejendommen helt eller delvis, men ved overtrædelsen af forskrifterne er der ikke opnået en økonomisk fordel i forhold til andre borgere. Reaktionen over for den skete overtrædelse må også her være en bødesag mod den ansvarlige efter § 65. Ved ændringsforslaget foreslås denne forudsætning stærkere præciseret end i den gældende affattelse.

Efter de gældende bestemmelser skal beløbet fastsættes under hensyn til den økonomiske fordel, der er forbundet med den begåede overtrædelse. I overensstemmelse med formålet med bestemmelsen foreslås formuleringen ændret således, at beløbet skal fastsættes til det beløb, der skønnes at modsvare den opnåede økonomiske fordel.

I ændringsforslaget er det endvidere foreslået, at det omhandlede dispensationsvilkår kun kan fastsættes af den overordnede bygningsmyndighed (amtsrådet for sognekommuner og boligministeren for købstæder m. v.), selv om dispensationskompetencen i det konkret foreliggende tilfælde måtte ligge hos den stedlige bygningsmyndighed, f. eks. i kraft af en særlig bemyndigelse.

I ændringsforslagets stk. 2, sidste punktum, er den nugældende frist for søgsmål i disse sager forlænget fra 6 uger til 6 måneder, hvilket svarer til den almindelige søgsmålsfrist i § 14, stk. 9. For at give ejeren mulighed for at udnytte adgangen efter § 14 til administrativ klage, før han eventuelt indbringer spørgsmålet for domstolene, er det endvidere foreslået, at søgsmålsfristen i tilfælde af administrativ klage først regnes fra afgørelsen i klagesagen.

Som hidtil er det ikke en betingelse for anvendelse af dispensationsvilkåret, at den, som skal betale beløbet, har begået en overtrædelse, som kan straffes efter § 65.

Bestemmelsen finder som hidtil kun anvendelse, hvor der gives tilladelse til bibeholdelse af et forhold, som er i strid med bygge lovgivningen (herunder de i medfør af landsbygge loven udfærdigede forskrifter), og bestemmelsen kan kun bringes i anvendelse i forbindelse med overtrædelser, som har fundet sted efter landsbygge lovens gennemførelse i den pågældende kommune, jfr. lovens § 66 som ændret ved lov nr. 42 af 15. marts 1963.

Den her foreslåede ændrede affattelse af lovens § 64 var ikke medtaget i det tidligere fremsatte lovforslag.

Til nr. 33.

Ændringsforslagets litra 1, a, b, e og g er enslydende med gældende § 65, stk. 1, litra a, b, c og d.

Tilsidsættelse af vilkår for en byggetilladelse eller godkendelse i henhold til loven er efter stk. 1, a, kun strafbar i de tilfælde, hvor vilkåret vedrører udførelsen af et byggearbejde. Der har vist sig at være behov for en straffehjæmmel også ved overtrædelse af andre vilkår, f. eks. med hensyn til benyttelsen af det tilladte byggeri. Ændringsforslagets litra c indeholder en sådan straffehjæmmel.

Efter § 65, stk. 2, kan i de forskrifter, som udfærdiges eller godkendes af boligministeren i medfør af loven, herunder kommunernes bygningsvedtægter, fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne. En bestemmelse om straf for benyttelse af bygninger eller arealer i strid med de i bygningsvedtægterne fastsatte bestemmelser om byggeområder i medfør af § 16, stk. 2, jfr. § 37 og § 38, stk. 3, er hidtil ikke optaget i vedtægterne. Der har imidlertid vist sig at være et behov for at kunne straffe sådanne overtrædelser, og spørgsmålet foreslås løst ved det foreslåede litra d.

Udvalget vedrørende bygningskader har i den i bemærkningerne til ændringsforslag nr. 28 nævnte betænkning foreslået, at der tilvejebringes hjemmel i loven for, at den, der undlader at foretage vedligeholdelsesarbejder til forebyggelse af fare for ejendommens beboere eller andre, kan idømmes bøde. Strafansvaret har således til forudsætning, at der kan bebrejdes ejeren en forsømmelse. Ændringsforslagets litra f er i overensstemmelse med udvalgets forslag i en lidt ændret, af justitsministeriets lovkontor anbefalet affattelse.

Til nr. 34.

Ifølge § 65, stk. 3, påhviler strafansvaret for